

Usnesení Nejvyššího soudu ze dne 09.02.2011, sp. zn. 7 Tdo 71/2011, ECLI:CZ:NS:2011:7.TDO.71.2011.1

Číslo: 17/2012

Právní věta: Trestného činu zneužívání pravomoci veřejného činitele podle § 158 odst. 1 písm. c) tr. zák. Nyní jde o trestný čin zneužití pravomoci úřední osoby podle § 329 odst. 1 písm. c) tr. zákoníku. se mohl za splnění dalších zákonných podmínek dopustit i pachatel, který jako referent státní správy - vedoucí technik registru vozidel v rozporu se zákonem č. 56/2001 Sb., o podmínkách provozu vozidel na pozemních komunikacích, ve znění pozdějších předpisů, rozhodl ve správním řízení o schválení technické způsobilosti jednotlivě dovezených vozidel z ciziny do České republiky, a to na podkladě padělaných a v cizím jazyce vyhotovených dokladů. Lhostejnost k obsahu listin psaných v cizím jazyce může představovat takový typ lhostejnosti pachatele, který je výrazem jeho kladného vztahu k tomu, že nesplnil povinnost vyplývající z jeho pravomoci, a tedy zavinění v nepřímém úmyslu podle § 4 písm. b) tr. zák. Nyní jde o ustanovení § 15 odst. 1 písm. b), odst. 2 tr. zákoníku. k tomuto zákonnému znaku.

Soud: Nejvyšší soud

Datum rozhodnutí: 09.02.2011

Spisová značka: 7 Tdo 71/2011

Číslo rozhodnutí: 17

Číslo sešitu: 3

Typ rozhodnutí: Usnesení

Hesla: Úmysl nepřímý, Zneužívání pravomoci veřejného činitele

Předpisy: § 158 odst. 1 písm. c) tr. zák.
§ 4 písm. b) tr. zák.

Druh: Rozhodnutí ve věcech trestních

Sbírkový text rozhodnutí:

Nejvyšší soud odmítl dovolání obviněného M. V. proti usnesení Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 14. 10. 2010, sp. zn. 10 To 401/2010, v trestní věci vedené u Okresního soudu v Náchodě pod sp. zn. 11 T 28/2010.

Z o d ů v o d n ě n í :

Rozsudkem Okresního soudu v Náchodě ze dne 30. 6. 2010, sp. zn. 11 T 28/2010, byl obviněný M. V. uznán vinným trestným činem zneužívání pravomoci veřejného činitele podle § 158 odst. 1 písm. c) tr. zák. a odsouzen podle § 158 odst. 1 tr. zák. k trestu odnětí svobody na dvanáct měsíců, jehož výkon byl podle § 58 odst. 1 tr. zák. podmíněně odložen s tím, že podle § 59 odst. 1 tr. zák. byla stanovena zkušební doba na tři roky, a podle § 49 odst. 1 tr. zák., § 50 odst. 1 tr. zák. k trestu zákazu činnosti

spočívajícímu v zákazu výkonu funkcí v orgánech veřejné moci spojených s rozhodováním o právech a povinnostech třetích osob na pět let. Části obžaloby podané pro uvedený trestný čin byl obviněný podle § 226 písm. c) tr. ř. zproštěn.

Odvolání obviněného, podané proti odsuzujícímu výroku o vině a proti výroku o trestu, bylo usnesením Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 14. 10. 2010, sp. zn. 10 To 401/2010, podle § 256 tr. ř. zamítnuto.

Obviněný podal prostřednictvím obhájkyne v zákonné lhůtě dovolání proti usnesení Krajského soudu v Hradci Králové. Výrok o zamítnutí odvolání napadl s odkazem na důvod dovolání uvedený v § 265b odst. 1 písm. g) tr. ř. Nesprávné právní posouzení skutku ve smyslu tohoto dovolacího důvodu spatřoval v tom, že nebyla naplněna subjektivní stránka trestného činu, pokud spočívá v kvalifikované pohnutce, která je zákonným znakem trestného činu zneužívání pravomoci veřejného činitele podle § 158 odst. 1 písm. c) tr. zák. Obviněný se dovoláním domáhal toho, aby Nejvyšší soud zrušil napadené usnesení a aby přikázal Krajskému soudu v Hradci Králové věc v potřebném rozsahu znovu projednat a rozhodnout.

Nejvyšší soud shledal, že dovolání je zjevně neopodstatněné.

Trestného činu zneužívání pravomoci veřejného činitele podle § 158 odst. 1 písm. c) tr. zák. se mimo jiné dopustil veřejný činitel, který v úmyslu opatřit jinému neoprávněný prospěch nesplnil povinnost vyplývající z jeho pravomoci.

V posuzovaném případě byl takto posouzen skutek, který podle zjištění Okresního soudu v Náchodě, s nimiž se v napadeném usnesení ztotožnil také Krajský soud v Hradci Králové, spočíval v podstatě v tom, že obviněný nejméně od 17. 3. 2006 do 11. 2. 2008 v postavení referenta státní správy - vedoucího technika registru vozidel odboru dopravy a silničního hospodářství Městského úřadu v J., v rozporu s ustanovením § 35 odst. 1, 2, 3 zákona č. 56/2001 Sb., o podmínkách provozu vozidel na pozemních komunikacích, ve znění pozdějších předpisů, ve správních řízeních specifikovaných v bodech 1-13 rozhodl o schválení technické způsobilosti jednotlivě dovezených vozidel, a to na základě stejného typu francouzsky psaných listin předložených v rozporu s ustanovením § 34 citovaného zákona toliko v neověřených kopiích, jejichž obsah neznal a byl mu lhostejný, nijak se nepokusil o porozumění či ověření jejich obsahu, ačkoli již vyžádáním překladu by zjistil, že se jedná z větší části o zjevně padělané listiny pouze zdánlivě osvědčující původ a stav vozidel, neboť nesouhlasily ani zeměpisné názvy prefektur v záhlaví listin se zeměpisnými názvy prefektur na razítkách a listiny byly označeny razítkem francouzské zdravotní pojišťovny - oddělení pracovních úrazů, a v důsledku toho došlo ke schválení technické způsobilosti vozidel, z nichž část byla ve Francii prohlášena za zničená a jako trvale vyřazená z provozu nebyla zaevidovatelná ani do registru vozidel v České republice. Podle dalších zjištění uvedených ve výroku o vině obviněný jednal ve snaze ulehčit si výkon pracovní činnosti a s vědomím, že poskytuje neoprávněnou výhodu spočívající v urychleném vyřízení žádostí o schválení technické způsobilosti individuálně dovezených vozidel na základě nedostatečných dokladů, místo aby žádal o doplnění dokladů, o překlad jemu nesrozumitelných listin do českého jazyka, o doložení originálů technických průkazů dovezených vozidel či jejich duplikátů nebo potvrzení francouzské strany, že již předložené doklady jsou jedinými doklady k vozidlům, a zčásti i neoprávněnou výhodu spočívající ve schválení technické způsobilosti vozidel, která ve skutečnosti již byla trvale vyřazena z provozu. Podle těchto zjištění šlo o neoprávněnou výhodu poskytnutou M. H., který byl známým spolupracovníkem obviněného a který vystupoval v jednotlivých správních řízeních pod jménem M. S. bez vědomí pravého nositele tohoto jména nebo jako jeho údajný zmocněnec na základě padělané plné moci, aby tak účelově založil místní příslušnost Městského úřadu v J. s vědomím, že jinak by takový přístup při vyřizování žádostí nemohl očekávat.

Pokud je zákonným znakem trestného činu pohnutka spočívající v tom, že pachatel jedná „v úmyslu opatřit jinému neoprávněný prospěch“, pak je ze skutkových zjištění soudů jasné, že i z tohoto hlediska byly naplněny zákonné znaky trestného činu.

Námitky obviněného v tom smyslu, že nevěděl, jak má správně postupovat ve vztahu k předkládaným listinám pocházejícím z Francie, že v uplatňovaném postupu byl zaučen jiným pracovníkem odboru a že na žádném školení mu blíže nebyl vysvětlen správný postup, rozhodně nelze akceptovat. Obviněný byl v postavení vedoucího technika registru vozidel. Postup a podmínky schvalování technické způsobilosti dovezených vozidel byly výslovně, jasně a zcela srozumitelně upraveny zákonem. Zákon tu byl z hlediska obviněného základním vodítkem jeho činnosti. Konstrukce, podle které obviněný na jedné straně vykonává funkci vedoucího technika registru vozidel a na druhé straně nezná zákonné předpoklady, za nichž je možné schválit technickou způsobilost dovezených vozidel, je nepřijatelná. Jestliže obviněný v podstatě obratem vydával rozhodnutí o schválení technické způsobilosti dovezených vozidel, ačkoli bylo evidentní, že pro to nemá odpovídající podklady, nelze to interpretovat jinak, než jako projev jeho úmyslu opatřit jinému neoprávněný prospěch, zvláště když se jednalo o stále tutéž osobu, která v průběhu necelých dvou let žádala o schválení technické způsobilosti třinácti individuálně dovezených vozidel.

Obviněný v rámci svých námitek poukázal na to, že pokud mu byl podle zjištění soudů lhostejný obsah francouzsky psaných listin, nestačí to k závěru, že jednal úmyslně. K tomu lze jen poznamenat, že v posuzovaném případě šlo o takový typ lhostejnosti, který je výrazem kladného vztahu obviněného jak k tomu, že nesplnil povinnost vyplývající z jeho pravomoci, tak k tomu, že tím jinému opatřil neoprávněný prospěch. Za tohoto stavu je zjištění soudů o lhostejnosti obviněného plně slučitelné se závěrem o úmyslném zavinění.

Je tedy namístě konstatovat, že skutkový stav, který zjistily soudy, odpovídá zákonným znakům trestného činu zneužívání pravomoci veřejného činitele podle § 158 odst. 1 písm. c) tr. zák., a to i z hlediska subjektivní stránky, kterou se obviněný snažil zpochybnit.

Mimo rámec dovolacího důvodu podle § 265b odst. 1 písm. g) tr. ř. jsou námitky obviněného proti skutkovým zjištěním soudů, z nichž soudy vyvodily naplnění subjektivní stránky trestného činu. Pokud je podle tohoto ustanovení dovolacím důvodem „nesprávné právní posouzení skutku nebo jiné nesprávné hmotně právní posouzení“, rozumí se tím hmotně právní posouzení skutku, tak jak ho zjistily soudy, a nikoli jak ho prezentuje dovolatel. Do skutkového základu rozhodnutí napadeného dovoláním Nejvyšší soud nezasahuje, pokud k tomu není - s ohledem na principy vyplývající z ústavně garantovaného práva na spravedlivý proces - důvod v extrémním rozporu mezi skutkovými zjištěními soudů a provedenými důkazy. V posuzovaném případě se o žádný extrémní rozpor rozhodně nejedná, neboť zjištění soudů jsou výsledkem takového hodnocení důkazů, při kterém se soudy nedopustily žádného vybočení z mezí volného hodnocení důkazů podle § 2 odst. 6 tr. ř., zejména ne nějaké deformace důkazů.

Ze všech těchto důvodů Nejvyšší soud odmítl zjevně neopodstatněné dovolání obviněného podle § 265i odst. 1 písm. e) tr. ř.